

VIII.

Hoe Uilenspiegel in een bijenkorf kroop en 's nachts twee dieven kwamen om dezen te stelen; hoe Tijn het gedaan kreeg, dat de dieven begonnen te vechten en den korf in den steek lieten.

Op een Zondag begaf Tijn zich met zijn moeder naar een dorp, waar kermis gevierd werd. Na de hoogmis bezocht de schalk enkele herbergen en was weldra zoo dronken, dat hij nauwelijks op zijn beenen kon staan. Hij besloot dan ook heel wijselijk, een plaatsje op te sporen, waar hij rustig zijn roes kon uitslapen, zonder door iemand gestoord te worden. Zoo geraakte hij, al zoekend, bij vergissing in een tuin en zag daar tegen een muur een heele rij bijenkorven staan. Vele daarvan waren leeg. Dus kroop hij in zulk een leegen korf en sliep in één trek van den noen tot tegen middernacht.

Nu wilde het toeval, dat juist dienzelfden nacht twee dieven in den hof drongen om een der bijenkorven te stelen. De eene zei tot den ander :

— Ik heb altijd gehoord, dat de zwaarste bijenkorf ook altijd het rijkst van honig voorzien is.

Ze tilden dus één voor één de korven op en namen ten slotte dengenen, waarin Uilenspiegel sliep, want die was inderdaad veruit de zwaarste. Terwijl de boeven den korf op de berrie wegdroegen, ontwaakte Tijn en hoorde een der mannen juist zeggen :

— Sapperloot, wat weegt dat vrachtje zwaar ! Hebben we dàar een pak aan gedaan !

Dadelijk begreep Tijn hoe de vork in den steel zat en dat hij hier met dieven te doen had. Nu, dat beloofde een pretje ! Vooreerst kwam hij eens voorzichtig aan de opening kijken en stelde vast, dat het pikdonker was, zoodat de eene drager den andere voorzeker niet kon onderscheiden.

Toen werd hij vrijpostiger, stak plots de hand uit en trok den voorsten drager eens duchtig aan de haren. De man slaakte een kreet en begon zijn makker uit te schelden; want hij meende terecht, dat die 't hem gelapt had. Daar begreep de achterste drager natuurlijk niets van en zei verwonderd en ietwat korzelig:

— Wat krijgt u te pakken, m'n waarde, dat ge plots zoo lastig wordt? Ik zou u bij uw haar getrokken hebben? Denkt ge soms, dat ik nog een hand vrij heb om zooiets te kunnen?

Dat begint al goed, dacht Tijn. Toch wachtte hij een poosje, stak daarna nogmaals de hand uit, maar trok nu den achterste bij de haren, dat deze het uitschreeuwde van pijn. De kerel riep woedend uit:

— Ik sjouw hier als een muilezel aan die vracht, dat mijn hals er van kraakt, en gij houdt me nog voor den gek, beweert dat ik u bij de haren trek, al zijt gij het zelf, die het bij mij hebt gedaan!

— Ge liegt! viel de voorste uit. Hoe kan ik u bij de haren trekken, wanneer ik reeds alle moeite van de wereld heb om een hand vóór oogen te zien en mijn weg te vervolgen. Maar dat gijzelf mij daarstraks bij de haren gesleurd hebt, dat weet ik wis en zeker!

Aldoor maar ruziemakend, trokken de twee dieven verder door het duister. Toen ze eindelijk weer wat kalmer werden, trok Tijn plots opnieuw den voorste bij de haren, ditmaal zoo woest, dat de man met het hoofd tegen den korf terecht kwam, de berrie vallen liet en den achterste met de vuisten te lijf ging. Deze loste natuurlijk ook dadelijk de berrie en nu werd het een gevecht, waarbij ze allebei deerlijk toegetakeld werden en de leelijkste scheldwoorden elkander kruisten. Toen ten slotte de een over den andere struikelde verloren ze elkander in de duisternis, sloegen op de vlucht en lieten den bijenkorf aan zijn lot over.

Uilenspiegel schoot nu zoo luid in een lach, dat hijzelf hals over kop uit den korf tuimelde. Maar daar het nog volledig donker was en de dieven toch niet meer terugkwamen, kroop hij opnieuw in zijn warme schuilplaats en bleef

er slapen tot den vroegen morgen. Toen kwam hij uitgerust en opgeruimd te voorschijn, maar kon om den drommel niet zeggen waar hij zich bevond. Hij sloeg dus maar een weg in, op goed valle 't uit, en kwam in een dorp terecht, waar hij zich als knecht ging verhuren.

Tijl Wilenspiegel

door E Bosschaerts

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

HET VROOLIJK LEVEN VAN

TIJL UILENSPIEGEL

BEWERKT DOOR

EUGEN BOSSCHAERTS

Met dertig houtsneden van

VICTOR STUYVAERT

DERDE DRUK

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

1943